

Redactare: TEODORA NICOLAU
Tehnoredactare computerizată: LORENA IONICĂ

Cover by Mark Ecobb
Photographic images: Shutterstock

Gillian Cross
THE GREAT ELEPHANT CHASE
Copyright © Gillian Cross 1992

„The Great Elephant Chase” was originally published in English in 1992.
This translation is published by arrangement with Oxford University Press.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al Grupului Editorial Corint.

ISBN 978-973-128-615-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CROSS, GILLIAN

Nesfârșita goană după elefant / Gillian Cross ; trad.: Lili Danilescu. -
București : Corint Junior, 2015
ISBN 978-973-128-615-0

I. Danilescu, Lili (trad.)

821.111-93-32=135.1

Gillian Cross

**NESFÂRȘITA
GOANĂ DUPĂ
ELEFANT**

Traducere din limba engleză de Lili Danilescu

CORINT JUNIOR

CAPITOLUL 1

ERA 1 APRILIE când Tad își aruncă o privire pe fereastra de la etaj.

Nu se uita prea des. Markle era un oraș murdar și anost, iar el avusese la dispoziție cincisprezece ani să studieze priveliștea. Blocuri pline de funingine pe malul râului, rânduri lungi, șerpuitoare, de case de mineri înghesuite până în vârf, pe Muntele Horsehead. Și mai era și concasorul de cărbune Numărul Unu, aparținând Companiei Miniere din Valea Tamaquonului și Pennsylvania de Est — un turn din lemn de 30 de metri, care rumega cărbunele și scuipa praful zgrunțuros peste toată întinderea văii.

Însă, în dimineața aceea, în timp ce trecea prin dreptul ferestrei ducând micul dejun domnului Levington pe o tavă murdară, ceva îi reținu privirea. Se opri pe ultima treaptă a scărilor și se întoarse din drum.

Muntele era ticsit de mineri, de soțiile și de copiii acestora, care coborau dealul cu pas grăbit, un amalgam de broboade colorate, șaluri care de care mai țipătoare și berete de prost-gust. Oare încotro se îndreptau? Tad era prea departe ca să audă ceva, dar îi vedea cum își făceau cu mâna și își zâmbeau.

Încă se mai holba când Esther, fata în casă, ieși tiptil din al doilea dormitor din spatele clădirii, cel închiriat de domnul Jackson. Când îl văzu pe Tad, sări ca arsă și, mijindu-și ochii, îl întrebă:

- Ce faci acolo?
- Mă uitam.
- Nu-i treaba ta să te uiți!
- Dar e ceva ciudat...
- Ciudat?

Esther îl împinse grăbită la o parte și se uită pe fereastră. Când văzu puzderia de oameni, se dădu ceva mai aproape, atentă și curioasă.

— Ce se întâmplă? întrebă Tad, uitând că trebuie să aibă mare grijă cu ea. E o zi importantă?

— Nu e treaba ta! îl repezi Esther, holbându-se mai departe pe fereastră. Du-te jos și ajut-o pe mătușă-ta cu micul dejun!

- Dar tu ar trebui să faci asta!

Mai bine tăcea. Esther, vizibil iritată, își schimonosi buzele și, răsucindu-se pe călcâie, îl înghionti iute și cu ciudă. Tad era mai înalt decât ea, dar îl prinsese pe nepusă masă și cu tava în mână. Își pierdu echilibrul, se împiedică de marginea covorului și se prăbuși rostogolindu-se pe scări, iar odată cu el zburară peste tot tacâmurile, cioburile vaselor de porțelan cu trandafirași și resturile de mâncare.

Mătușa Adah tocmai ieșea din bucătărie cu micul dejun al chiriașilor. Se izbi de ea, tava îi zbură din mână, iar șunca, ouăle și prăjiturile abia scoase din cuptor se împrăștiară toate pe covorul de Bruxelles. Alte farfurii cu trandafirași se făcură și ele țândări, împrôșcând locul cu zeci și zeci de cioburi.

— Thaddeus Hawkins!

Mătușa Adah făcu un pas înapoi, retrăgându-se din toată harababura, și fața îi deveni stacojie.

Tad reuși să se ridice cu chiu, cu vai.

— N-am vrut să...

Dar o voce disprețuitoare îl întrerupse:

— Doar știți cum e, domnișoară Hawkins.

Esther coborî scările, pășind cu atenție printre cioburile împrăștiate peste tot.

— Nu s-a uitat pe unde merge. A ajuns sus, în capul scărilor, și apoi a luat-o de-a dura.

Era atât de sigură pe ea, că lui Tad i se tăie respirația. Deschise gura să riposteze, dar înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, văzu o siluetă întunecată ivindu-se din spatele ei. Domnul Jackson ieșise din camera lui. Începu să coboare agale spre ei, cu pași înceți și greoi.

— A avut noroc că nu și-a rupt gâtul, spuse el cu o voce guturală, care lui Tad îi dădu fiori pe șira spinării. Băiatul ăsta nu prea e întreg la cap, dacă e să mă întrebați.

Îl ținti pe Tad cu ochii injectați, provocându-l la harță, în timp ce mătușa Adah își puse mâinile în cap.

— Cinșpe ani și nicio picătură de minte mai mult în tărtăcuța aia decât în ziua în care s-a născut. Ca și cum n-ar fi făcut destulă pagubă în *ziua aia!*

Ceilalți patru chiriași se buluciră în ușa salonului. Esther arboră o privire tragică, de doliu, iar ei îngânără compătimitori, uitându-se cu asprime la Tad. Acesta își coborî ochii în pământ.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă. Pentru covor și pentru micul dejun și pentru farfuriile. Și...

Scuzele lui parcă nu erau niciodată de ajuns. Toată ziua spărgea, strica, încurca și, chiar și când își cerea iertare pentru toate cele, nu o făcea cum trebuie. Tot ce făcea era greșit, încă din ziua în care se născuse. Mătușa Adah își încrucișă brațele:

— Scuzele n-o să repare stricăciunile. Trebuie să faci holul lună, de la un cap la altul.

— Da, doamnă, răspunse Tad.

Se aștepta la asta.

Esther știa și ea ce-o așteaptă. De îndată ce mătușa Adah spuse ce-avea de spus, se băgă în vorbă, foarte serviabilă:

— Am rămas fără amoniac, doamnă. Mă duc acuș' la prăvălie să mai iau.

— Ba n-o să te duci nicăieri! se burzului mătușa Adah la ea. Am nevoie de tine să faci din nou micul dejun. Tad va trebui să se ducă singur la magazin.

— Dar el doar...

— Am spus c-o să se ducă Tad!

O clipă, totul încremeni. Esther dădu furioasă din cap și se făcu roșie ca focul, dar mătușa Adah n-o băgă în seamă.

— Să ceri două kilograme și jumătate de amoniac, îi zise ea lui Tad. Spune-i că o să plătesc la

sfârșitul săptămânii și fii cu mare băgare de seamă cum îl cari până aici.

Tad dădu din cap că a înțeles, iar ea se grăbi să le facă semn chiriașilor să se întoarcă la masă. Esther traversă holul și, când trecu prin dreptul lui Tad, îi arse una în gleznă.

— Asta pentru că ai păcălit-o pe mătușă-ta! Te mânca rău să ieși ca să vezi ce se întâmplă afară, nu?

— Ba deloc, mătușa Adah...

— Ei bine, n-o să-mi mai dea ea *mie* prea multe ordine, spuse Esther cu o grimasă și dispăru în bucătărie.

Domnul Jackson tocmai ajunsese la capătul scărilor. O urmări pe Esther cu privirea, cu un zâmbet vag și oarecum straniu, iar apoi se întoarse și o luă spre sufragerie. Când trecu pe lângă Tad, își puse mâna mare, rece și umedă pe brațul lui și-i spuse cu voce baritonală:

— N-o să fie niciodată ceva de capul tău.

Gândul acesta părea să-l amuze.

— N-o să fie nimic de capu' tău. Dacă nu-ți iei singur ce vrei, nimeni n-o să vină să-ți bage-n traistă. Ai face bine să iei lecții de la Esther.

Pe Tad îl apucă tremuratul și nu putea să se oprească. Degetele domnului Jackson îl strângeau

tare de cot, precum ghearele unei reptile scârboase. Cu un zâmbet de satisfacție, domnul Jackson îi dădu până la urmă drumul și intră în sufragerie. Ușurat, Tad deschise ușa de la intrare și inspiră cu nesaț aerul curat.

Aproape că uitase de îmbulzeala de pe munte, dar își reaminti imediat ce pași afară. De undeva de după colț, de pe strada principală, se auzea tonul ridicat al unor voci. Merse mai departe pe alee, așteptându-se să dea cu ochii de o grămadă de oameni. Dar nu era un simplu grup. Numărul celor care veneau îl lăsa pur și simplu mut de uimire.

Erau sute de oameni care se împingeau, agitați și foarte grăbiți — bătrâna doamnă Bobb, copiii familiei Pritchard, doamna Keyser. Toți cei din familia Rinehimer erau și ei acolo și discutau aprins, iar domnul Garringer ieși din sediul companiei miniere Tamaquon Valley Mercury, cu agenda în mână. Părea într-adevăr că toată lumea era de față și că toți se îndreptau către triajul de cale ferată. De asemenea, toți vorbeau despre același subiect. Tad auzea un singur cuvânt venind din toate părțile — uneori în șoaptă, alteori mai tare, pe ici-pe colo chiar și câte-un chicotit — „elefant“.

Tot orașul era pe străzi și toată lumea se gândea la un singur lucru: *mergem să vedem elefantul... am auzit că e uriaș... oare chiar e un elefant adevărat?...*

Tad o opri din mers pe Dolly Preston:

— Ce se întâmplă? Încotro mergeți?

Dolly îl privi de sus, dar se sinchisi să-i răspundă:

— Cică vine la gară un om cu un elefant. Lumea zice că ne lasă să facem plimbări pe el.

— Un elefant *adevărat*?

Dar Dolly își smuci brațul și se grăbi mai departe. Tad se uită lung în josul străzii principale, la magazinul unde îl trimisese mătușa Adah. Apoi se uită în sus, spre gară.

„Elefant“... Nu mai văzuse niciodată un elefant. Și ce-i spusese domnul Jackson? *Omul trebuie să aibă singur grijă de el.*

Mai privi o dată lung în susul drumului. Mulțimea era imensă, pe tot drumul de la bancă până la gară, și nici măcar nu avusese timp să se uite la ce venea din spate. Dar, cine știe, poate reușea s-o ia cumva pe vreo scurtătură.

O luă în josul aleii din partea opusă, ferindu-se să nu fie lovit, pe drumul dintre casa familiei Sively

și prăvălia lui Mason, și începu să se retragă grăbit în spatele puhoiului, în direcția gării. Dar nici așa nu reuși să se apropie cât de cât de șinele de cale ferată. Mulțimea se revărsase deja pe toată suprafața, iar în fața lui, de-a lungul întregului peron, se îmbulzeau deja câte opt-zece persoane.

Era imposibil să vadă ceva peste capetele lor, așa că Tad încercă să-și facă loc cu coatele printre ei, oriunde zărea un loc cât de mic. Când pe neașteptate în fața lui se făcu puțin loc, înaintă împingând din răspuțeri. Se împiedică însă de bastonul cuiva. Își pierdu echilibrul, aproape să cadă, dar reuși să facă un pas înainte și se izbi de cineva din rândul din față. Înainte să-și recapete echilibrul, bătrâna doamnă Bobb veni din spate și-l pocni peste ceafă.

— Thaddeus Hawkins! Să-ți fie rușine!

— Eu... eu... băjbâi el ceva, în timp ce încerca să scape din mâinile ei. Mă scuzați, doamnă.

— Nu de la mine trebuie să-ți ceri scuze! strigă doamna Bobb și-i mai dădu o scatoalcă. Vrei ca lumea să creadă că noi,ăștia din Markle, suntem niște sălbatici? Barbari care-i calcă în picioare pe ologi? Ei, drăcie!

Tad clipi și se uită puțin în jur, moment în care o zări pe fata de care se lovise. Avea treisprezece sau paisprezece ani, dar era foarte mică de statură, cu o față lunguiață și palidă, și cu cârlionți blonzi. Tot ce avea pe ea era de bun-gust și de calitate, de la rochia albastră până la ghetuțele cu bumbi care străluceau. Totul, mai puțin cârjele urâte de lemn, care o ajutau să stea în picioare.

Fata își pierduse echilibrul, iar tânăra femeie care se afla lângă ea, aproape mult prea tânără ca să-i fie mamă, o trăgea înapoi punând-o din nou pe picioare.

Doamna Bobb vocifera cu glas aprins, iar oamenii începură se se holbeze la Tad.

— E nepotul Adei Hawkins, spuse doamna Rinehimer. A dat din coate și a împins o fată schiloadă.

Domnul Garringer dădu dezaprobator din cap:

— Hm, băiatul asta... Mereu și-o caută cu lumânarea!

Tad de-abia putu îngâna două cuvinte, de rușinat ce era:

— Îmi pare rău, mormăi el îmbufnat. Te-am lovit?

Mama încruntă din sprâncene, dar fata îl privi pe Tad cu un zâmbet gingaș, angelic, aproape prea perfect pentru a fi adevărat.

— Nu-ți face griji, nu m-a durut deloc. Nu simt prea multe.

Doamna Rinehimer scoase un suspin de compătimire, iar Tad începu să se mute de pe un picior pe altul, simțindu-se deodată prea mare, împiedicat și stângaci. Fata îi zâmbea destul de binevoitor, dar era singura care făcea asta.

Deodată, totul luă o altă întorsătură, când un murmur general se răspândi cu repeziciune tocmai dinspre gară și până în spate, la șinele de cale ferată. Tot puhoiul își întoarse capul spre dreapta și oamenii începură să se împingă și să se ridice pe vârfuri, ca să vadă cât mai bine. Tad se întoarse și el, dar tot ce putu să zărească pentru o clipă fu o mare de capete.

Și atunci văzu elefantul.

Trecea agale prin fața mulțimii, în zona dintre linia principală de cale ferată și macaz. Picioarele lui se mișcau delicat pe dalele zgrunțuroase de piatră, iar un miner făcea cu mâna de pe spatele lui, emoționat.

— Doar douăzeci de cenți pentru o experiență de neuitat! se auzi un glas ca o trâmbiță. Fă și tu o plimbare și vei simți pe pielea ta ce înseamnă stăpânirea omului asupra celei mai maiestuoase creaturi de pe pământ!